

[Niels Andersen.]

skal bruges til dækning af disse udgifter, således at der altså for skatteborgeren ikke skulle blive tale om nogen ekstraudgift efter loven.

Imidlertid må man jo gøre den betragtning gældende, som også det ærede medlem hr. Weikop var inde på, at det er en meget vid bemyndigelse, man her giver handelsministeren, og det vil vel nok være formålstjenligt i udvalget at drøfte, om man ikke på en eller anden måde skal lægge et loft over.

I det hele taget var det ærede medlem hr. Weikop jo betænkelig ved de store bemyndigelser, der her er tale om, og det kan der vel være nogen grund til. Jeg vil i denne forbindelse gerne pege på spørgsmålet om selve eksportkreditrådet. Selve sammensætningen af dette råd er det vanskeligt i hvert fald på nuværende tidspunkt at sige noget præcist om, men jeg er en lille smule ængstelig for, at det med dette råd og den administration, der skal udøves i dette, vil gå på samme måde, som det er gået med direktoratet for vareforsyning. Her tænker jeg på den ulighed, der har været i behandlingen af ældre erhvervsdrivende og yngre erhvervsdrivende. De mennesker, som havde et importtal i 1932, har jo hele vejen igennem været begunstiget, og jeg må ærligt sige, at jeg også er ængstelig for, at de mennesker og eksportører, der har foden bedst indenfor i de forskellige erhvervsorganisationer, vil blive begunstiget ved dette eksportkreditråds virke. I hvert fald vil jeg gerne se på i udvalget, om vi kan søge at finde frem til en sammensætning, der i højere grad stiler imod, at samtlige de mennesker, der henvender sig dertil, skal stilles lige, have de samme vilkår.

Ja, med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget. Retsforbundet vil arbejde meget positivt med på en gennemførelse af det så hurtigt som muligt.

Der har været fremsat den tanke bl. a. af det ærede medlem hr. Weikop, at det

havde været heldigere, om erhvervene selv helt havde kunnet klare det. Den tanke er jo liberal, og den kan jeg naturligvis ikke andet end også interessere mig for.

Det ærede medlem hr. Anker Lau mener, at hvis man satte skatterne ned, ville der blive flere penge til erhvervslivet. Det er en meget letfærdig tale, for sandheden er jo, at det er uhyre let at sige, at vi skal sætte skatterne ned, men realitetsspørgsmålet er: hvad er det, man skal undvære? Hvor er det, man vil skære ned? Det ærede medlem hr. Anker Lau kan dog ikke mene, at de få forslag, der hidtil er blevet fremsat i det høje ting af venstres og de konservatives fællesprogram, skulle være tilstrækkelige til, at erhvervslivet selv kunne klare tingene, selv om vi vedtog oppositionens forslag i den skikkelse, hvori de er blevet fremsat. Det tror jeg i hvert fald ikke på. Jeg tror, det ville hjælpe meget lidt.

Det ærede medlem hr. Anker Lau talte videre om, at vi kunne betale tvangslånene tilbage. Jeg tror heller ikke, dette løser spørgsmålet. Noget andet er, at der jo er andre slags tvangslån end det, der blev vedtaget i 1957, lån, som har en prioritet, der går forud for tvangslånet fra 1957, og som denne regering i hvert fald ikke har noget ansvar for. Spørgsmålet er jo ikke bare, om vi kan sætte skatterne ned. Spørgsmålet er: hvor er det, man skal skære ned? Det må man i hvert fald sige, før skatterne sættes ned. Men i øvrigt er det ikke givet, at erhvervslivet havde flere penge, selv om skatterne ikke havde været så høje, for så havde der været noget, der skulle løses. Det, som statsmagten ikke skulle løse, måtte vel så have været løst på anden måde af erhvervslivet, og det vil vel i virkeligheden sige, at man i så fald havde de samme penge til rådighed i den situation, man nu står i.

Ja, med disse betragtninger vil jeg gerne tilsige en grundig gennemgang af lovforslaget i udvalget.

Lynnerup Nielsen: Det forslag til lov, som vi her behandler, om oprettelse af en